

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Jana Šubrtová**, IČO: 11453745,
sídlem Masarykova 83, 411 13 Třebenice,
zastoupená JUDr. Michaelou Šubrtovou, advokátkou,
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Květná 15, 603 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2023, č. j. SZPI/BD540-17/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2023, č. j. SZPI/BD540-17/2023, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 8. 2023, č. j. SZPI/BD540-14/2023, kterým byla žalobkyně uznána vinnou tím, že 1. v provozovně Jana Šubrtová, Lipová 819/16, 434 01 Most, dne 27. 1. 2023, nedodržovala všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 o hygieně potravin (dále Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jen „nařízení č. 852/2004“), a tím porušila ustanovení kapitoly II, čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení, když „[p]odlaha pod chladicí vitrínou vedle pokladny byla za regulátorem teploty a v jeho okolí silně znečištěná, povrch regulátoru teploty byl rovněž silně znečištěný. Provozovna nebyla v těchto místech udržována v čistotě, což bylo v rozporu s ustanovením kapitoly I odst. 1 přílohy II nařízení č. 852/2004. Prostor v zadní části chladicí obslužné vitríny s nebalenými obloženými houskami pod spodní polici byl silně znečištěný. Zařízení přicházející do styku s potravinami nebylo důkladně očištěno, což bylo v rozporu s ustanovením kapitoly V odst. 1 písm. a) přílohy II nařízení č. 852/2004.“ Tím žalobkyně nesplnila povinnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny, čímž se dopustila přestupku dle § 17 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“); 2. v provozovně Jana Šubrtová, Lipová 819/16, 434 01 Most, dne 2. 3. 2023, „[n]a podlaze v meziskladu provozovny bylo podél zdi větší množství myších exkrementů. Provozovna nebyla v těchto místech udržována v čistotě, což bylo v rozporu s ustanovením kapitoly I odst. 1 přílohy II nařízení č. 852/2004.“ Tím žalobkyně nesplnila povinnosti podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny, čímž se dopustila přestupku dle § 17 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb. Za uvedené přestupky pak správní orgán I. stupně žalobkyni uložil úhrnnou pokutu podle § 17f písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), ve výši 15 000 Kč a dále povinnost uhradit podle § 95 zákona č. 250/2016 Sb. ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), náhradu nákladů správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem podané žaloby namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť vyjma citace několika nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), odkazu na protokol o kontrole a „zkušenost či nestrannost“ kontrolujících osob neobsahuje dostatečné doložení toho, že se žalobkyně dopustila pochybení, která jsou jí kladena za vinu.
2. Následně žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se závěry, které správní orgány ve věci učinily, přičemž dodala, že má důvodné pochybnosti o nestrannosti správního orgánu I. stupně, a to jednak s ohledem na počet kontrol provedených u žalobkyně a jednak vzhledem ke skutečnosti, že proti závěrům správního orgánu I. stupně z předešlé kontroly žalobkyně podala správní žalobu, která je projednávána u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 13/2023. Žalobkyně tak na tomto základě uvedla, že byl správní orgán I. stupně podjatý a kontroly v této věci neměl vůbec vykonávat, jakož ani vydávat namítané rozhodnutí. S výše popsáním se přitom žalovaná dle žalobkyně v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádala.
3. Dále žalobkyně namítla, že se správní orgán I. stupně všemožně snažil v její provozovně najít znečištěná místa, a proto realizoval náhled pod chladicí vitrínou, za regulátor teploty a do prostoru v zadní části chladicí vitríny pod spodní polici. Inspektoři tedy dle žalobkyně hledali místa, která jsou špatně dostupná. I přesto však z fotografií pořízených při kontrolách není podle názoru žalobkyně zřejmé, že by tato místa byla natolik znečištěná, že by se jednalo o naplnění podstaty tzv. neudržování provozovny v hygienicky nezávadném stavu. K tomu žalobkyně zmínila, že pokud by správní orgán I. stupně pořídil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

fotodokumentaci po splnění uloženého opatření, byl by zde zachycený stav téměř stejný. Doplnila také, že byly-li by takto přísně hodnoceny všechny prodejny rychlého občerstvení, pak by jich většina hygienicky neprošla, neboť je v nich nečistota zřejmá již „od vstupních dveří“. Žalobkyně poté s odkazem na obsah inspekční pořízené fotodokumentace konstatovala, že se v meziskladu myší exkrementy nevyskytovaly. Zmínila, že toto pochybení bylo dokládáno jen nekvalitními fotografiemi, přičemž je dle ní otázkou, proč inspektoři neodebrali vzorek trusu. Dané pochybení je tak dle žalobkyně pouhým názorem inspektorů provádějících kontrolu.

4. Žalobkyně poté uvedla, že i kdyby podala opravné prostředky proti uloženým opatřením, byl by výsledek věci stejný, neboť správní orgány jejich postoj nemění. Žalobkyně a její pracovnice přitom dělají co mohou, aby provozovna byla v čistotě, a proto není vyloučeno, že k určitému rozdílu dojít mohlo, ne však k takovému, aby byl v jednom případě stav provozu hygienicky závadný a ve druhém bezzávadný. Žalobkyně též neví, čeho by dosáhla tím, pokud by ve věci navrhla ústní jednání či důkazy. K tomu doplnila, že jediný důkaz, který by mohla navrhnout, by byla svědecká výpověď její pracovnice, přítomné při jednotlivých kontrolách. Žalobkyně je tak přesvědčena o tom, že správní orgány nemohly rezignovat na povinnost důkazní, toliko pod záštitou presumpce nestrannosti a odbornosti inspektorů. Dle žalobkyně by přitom jedině odběrem vzorků exkrementů za přítomnosti její pracovnice bylo prokázáno, že se o výkaly skutečně jednalo a nešlo např. o zrnka opadaného posypu z pečiva.
5. Žalovaná tedy dle žalobkyně jen zopakovala argumentaci správního orgánu I. stupně a dodala, že se žalobkyně obdobného pochybení již dříve dopustila. Žalobkyně tudíž „*neví, proč by jí mělo těšit neustále platit pokuty a podávat žaloby*“, což by „*žádný rozumný jedinec neučinil a není zřejmé, proč by tak činila žalobkyně po 30 letech svého podnikání*“.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě úvodem zmínila, že se obdobně uplatněnými námitkami žalobkyně zabývala již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že správní orgán I. stupně v daném případě nebyl podjatý, jak naprosto obecně dovozovala žalobkyně. Dle žalované totiž za podjatost nelze bez dalšího považovat toliko opakovaně provedené kontroly u žalobkyně, a to za situace, kdy při předchozích kontrolách byly v provozovně žalobkyně zjištěny hygienické nedostatky. Překážku k objektivnímu hodnocení v rámci prováděné kontroly nekladla ani skutečnost, že dříve ukončené správní řízení bylo napadeno správní žalobou u soudu. K samotné četnosti kontrol ze strany správního orgánu I. stupně pak žalovaná doplnila, že při hodnocení rizika provozovny pro účely kontrol jsou zvažována zjištěná rizika spojená s typem potravin, s dosahem potravinářských provozoven na konečného spotřebitele, s historií kontrol a z nich plynoucího dosavadního chování provozovatelů a s důvěrou v systémy kontroly od certifikačních společností. Pokud jsou při kontrolách zjištěny nedostatky a porušení požadavků právních předpisů, je logické, že se četnost kontroly provozovny zvýší. Navíc se v případě žalobkyně nejednalo jen o nové kontroly, ale kontrolní vstupy byly prováděny za účelem kontroly dříve uložených opatření.
7. Žalovaná nesouhlasila ani s tvrzením žalobkyně ohledně snahy inspektorů „*něco najít*“, neboť kontrola byla dle jejího názoru provedena standardně, v souladu s právními předpisy a vnitřními pokyny, přičemž byla veškerá zjištění popsána a zdokumentována v protokolech o kontrole. Podle žalované se přitom nejednalo o zanedbatelné nedostatky, neboť šlo o provozovnu, kde byly prodávány mj. i nebalené potraviny. Žalobkyně tak na základě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

učiněných zjištění nesplnila povinnost dodržovat na provozovně všeobecné hygienické požadavky. Neakceptovatelným byl současně výskyt myších exkrementů v meziskladu provozovny. Žalovaná je zároveň přesvědčena, že kontrolní zjištění byla řádně popsána a dle technických možností i zdokumentována natolik přesvědčivě, že nevznikla pochybnost o ve věci učiněném závěru. Z fotodokumentace je tedy dle žalované zjevné, že prostory nebyly udržovány v čistotě a pořádku. Skutečnost, že při následné kontrole už nebyla pořízena fotodokumentace, nepovažuje žalovaná za pochybení, když bylo konstatováno pouze splnění uložených opatření, což nebylo třeba zdokumentovat. Dle žalované je pak irelevantní námitka, týkající se toho, že v ostatních provozovnách nejsou dodržovány hygienické požadavky.

8. Žalovaná dále podotkla, že inspektoři provádějící kontrolu mj. vyhodnotili, že se na místě jednalo také o myši trus, přičemž toto zjištění bylo doloženo i fotodokumentací. Pokud by fotografie zcela zjevně zachycovaly jinou skutečnost, než jak byla popsána inspektory, bylo by jejich zjištění v průběhu kontroly zpochybněno, k tomu však v řešeném případě nedošlo. Žalobkyně vyjma svého tvrzení, že obsah protokolu není správný, v tomto směru nepředložila jediný důkaz.
9. Žalovaná též uvedla, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí důkladně vypořádala se všemi námitkami žalobkyně. Žalobkyně však stran tvrzení o nesprávnosti protokolů o kontrole důkazní břemeno neunesla. Žalovaná poté nepovažovala za relevantní ani argument žalobkyně, že žádný důkaz nevznesla, protože „to bylo zbytečné“. Pokud by v rámci kontrolního řízení, popř. v rámci správního řízení, žalobkyně uvedla konkrétní námitky a přeložila důkazy, pak by se s nimi žalovaná musela vypořádat v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalovaná se neztotožnila s žalobkyní ani v tom, že v projednávaném případě nebylo co napravovat. Současně uvedla, že není její úlohou, aby určovala, jakým způsobem má žalobkyně v průběhu kontrolního či správního řízení postupovat, přičemž správní orgány ve věci nezjistily žádný rozpor v zaznamenaném skutkovém stavu věci. K návrhu žalobkyně na svědeckou výpověď její zaměstnankyně v soudním řízení žalovaná konstatovala, že tato zaměstnankyně byla přítomna kontrole, a tudíž se mohla vyjádřit již na místě, o čemž by byl pořízen záznam v pořízeném protokolu, popř. mohla být tato zaměstnankyně navržena jako svědek už v rámci správního řízení. Dále mohla žalobkyně jako kontrolovaná osoba podat námitky do protokolu, a vyvrátit tak kontrolní zjištění. Žalobkyně však kontrolní zjištění popsaná v protokolu nezpochybnila. Žalovaná má tudíž za to, že kontrolní zjištění ve věci nebyla nijak zpochybněna ani vyvrácena, a proto v následném správním řízení žalobkyni byla v souladu s právními předpisy vyslovena vina a uložena sankce za spáchané přestupky. Žalovaná proto navrhla, aby byla předmětná žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu dne 15. 5. 2024 právní zástupkyně žalobkyně setrvala na podané žalobě, přičemž odkázala na její obsah. Zdůraznila, že z fotografií pořízených při kontrole dne 2. 3. 2023 není zřejmé, že by se na místě jednalo o myši exkrementy. Pokud by se myši na dotčené prodejně opravdu vyskytovaly, nebylo by reálné, že by nedošlo k okusu prodávaného zboží. Připomněla též konstatování inspektorů v protokolu o kontrole ze dne 2. 3. 2023, že v prostoru přípravní a prodejní plochy nebyl výskyt exkrementů zjištěn (resp. ani jiné stopy hlodavců), přičemž zde byly zavedeny mechanické nástrahy na hlodavce a jedové staničky. Dle názoru právní zástupkyně žalobkyně se tedy jednalo o zjištění toliko opadaného posypu prodávaných potravin v prostoru meziskladu. Právní zástupkyně žalobkyně též uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná vyhledává nečistoty v dané provozovně účelově, a to i vzhledem k četnosti prováděných kontrol.

11. Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalované odkázal na dosavadní vyjádření ve věci a navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že žalovaná má namítanou existenci myších exkrementů na dotčené prodejně žalobkyně za prokázanou, a to obsahem protokolu o kontrole včetně pořízené fotodokumentace.
12. Soud podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl pro zjevnou nadbytečnost návrh žalobkyně na doplnění dokazování svědeckou výpovědí M. S. – pracovnice žalobkyně, která byla přítomna namítaným kontrolám, a to z důvodu, že pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace (viz zejména protokoly o kontrole ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023 včetně fotodokumentace) vedená právě pro nyní řešenou věc, kterou se však dokazování neprovádí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75).

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, jakož i po provedeném jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala obecně v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné zdůvodnění jejích pochybení, přičemž její odvolací námitky nebyly žalovanou řádně vypořádány.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Pro účely nyní projednávané věci je též případným připomenout, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze spatřovat tam, kde jeho odůvodnění postrádá odpověď na každou jednotlivou dílčí námitku uplatněnou v odvolání. Vypořádání odvolacích námitek totiž může žalovaný provést také tak, že zaujme určitý právní názor a logicky jej opře o argumenty tento názor podporující, tj. předestře takový názor, který ve svém souhrnu vyvrátí námitky uplatněné v odvolání, přestože neposkytuje jednotlivé odpovědi na každou dílčí otázku. Není tedy povinností žalované jako odvolacího správního orgánu výslovně reagovat na jednotlivosti, kterých se žalobkyně dožaduje, a každou z nich zvlášť popírat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

18. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
19. Vycházeje ze shora uvedeného je ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaná ve vztahu k jí vyhlášenému výroku vycházela a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěla. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaná považovala námitky žalobkyně za nedůvodné. Ve vztahu k námitce stran nepřezkoumatelnosti závěrů žalované ve věci samé a nevypořádání odvolacích námitek žalobkyně tudíž soud vyhodnotil, že takovýmto deficitem napadené rozhodnutí netrpí. K tomu lze poukázat nejprve na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná jasně popsala jednotlivá porušení právních předpisů shledaná správním orgánem I. stupně na základě učiněných kontrolních zjištění. Žalovaná přitom uvedla, že daná zjištění vztahující se ke kontrole provedené u žalobkyně dne 27. 1. 2023 vyplývají z obsahu protokolu o kontrole ze dne 27. 1. 2023, č. P015-50906/23, včetně opatření z téhož dne č. P015-50906/23/D a pořízené fotodokumentace. Stejně tak ve vztahu ke zjištěním, která se vážou ke kontrole provedené u žalobkyně dne 2. 3. 2023, žalovaná odkázala na obsah protokolu o kontrole ze dne 2. 3. 2023, č. P033-50906/23, včetně opatření z téhož dne č. P033-50906/23/D (ve znění změny tohoto opatření ze dne 8. 3. 2023) a pořízenou fotodokumentaci. Žalovaná také strukturovaně zrekapitulovala průběh řízení vedeného před správním orgánem I. stupně. Samotné hodnocení věci žalovanou, resp. posouzení odvolací argumentace žalobkyně, je obsaženo na str. 5 až 11 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaná srozumitelně a jasně konstatovala, že protiprávní jednání žalobkyně bylo podrobně popsáno v již výše specifikovaných protokolech o kontrole, přičemž bylo zároveň doloženo i pořízenou fotodokumentací. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (resp. i prvostupňového rozhodnutí) se tak nepochybně podával zcela dostatečný popis pro věc rozhodných okolností, a to s přímou vazbou na jednotlivá zjištění učiněná v rámci specifikovaných kontrol (viz odkazované Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protokoly o kontrole), která byla doložena i tomu plně odpovídající fotodokumentací – tj. fotografiemi zachycujícími konkrétní skutečnosti na určitém místě v době té které kontroly v provozovně žalobkyně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového, ve spojení s obsahem správního spisu, tak byla dle hodnocení soudu přezkoumatelným způsobem uvedena pro věc relevantní fakta, na základě kterých bylo konstatováno mj. i to, že byl na fotografiích zachycen trus myši (hlodavců), a naprosto seznatelné bylo také to, z jakých konkrétních fotografií vyplývalo, že v určitých prostorách dotčené prodejny bylo zjištěno silné znečištění. Žalovaná k tomu upozornila též na skutečnost, že žalobkyně (resp. její zaměstnankyně) v průběhu kontrol nijak nezpochybnila inspektory učiněná kontrolní zjištění a nepodala proti nim ani dodatečně námitky. Dle žalované tak byla kontrolní zjištění popsána a zdokumentována natolik přesvědčivě, že neměla žádný důvod pochybovat o závěru, že nebyly dodrženy hygienické požadavky stanovené dotčenými právními předpisy. Z doložených fotografií totiž bylo zjevné, že prostory nebyly udržovány v čistotě a pořádku. Žalovaná též doplnila, že při (opakované) kontrole dne 2. 3. 2023 žalobkyně splnila dříve uložené opatření ze dne 27. 1. 2023, a tudíž v této části již nebylo třeba pořizovat fotodokumentaci. Žalovaná se též ztotožnila s hodnocením správního orgánu I. stupně v tom, že protokol o kontrole (jako veřejná listina) může být i jediným důkazem, o nějž stačí opřít závěr správního orgánu o spáchání deliktu, přičemž je podmínkou jeho použití v důkazním řízení spolehlivě zaznamenané zjištění o spáchaném skutku. Žalovaná přitom vyhodnotila, že žalobkyně ničím neprokázala, že jsou obsahy předmětných protokolů o kontrole nepravdivé. Zároveň žalovaná k žalobkyni namítané podjatosti kontrolního orgánu zřejmým způsobem uvedla, že se v daném ohledu jednalo o tvrzení zcela obecné, resp. nijak konkrétně prokazované, přičemž za onu podjatost nebylo možno považovat opakovaně provedené kontroly u žalobkyně, a to zvláště za situace, když při předchozích kontrolách byly v provozovně žalobkyně zjištěny hygienické nedostatky. K tomu žalovaná seznatelně odkázala také na odůvodnění správního orgánu I. stupně obsažené na str. 7 prvostupňového rozhodnutí. Překážku k objektivnímu hodnocení v rámci prováděných kontrol, pak dle žalované nekladla ani skutečnost, že dříve ukončené správní řízení bylo žalobkyni napadeno žalobou u správního soudu. Daný názor žalobkyně by totiž dle žalované fakticky znamenal, že kontrolní orgány mohou provádět u provozovatelů potravinářských podniků, za předpokladu podané žaloby, pouze jedinou kontrolu, s čímž se však žalovaná neztotožňuje.

20. V nadepsaných souvislostech pak zdejší soud upozorňuje také na fakt, že napadené rozhodnutí je třeba vnímat komplexně a ve světle již odkazovaného principu jednotnosti správního řízení. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy nebylo možno bez dalšího založit toliko na izolovaných tvrzeních, které byly žalobkyní zjevně vytrženy z celkového kontextu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, resp. bez zohlednění všech informací plynoucích z jejich obsahu, jakož i jejich vzájemných souvislostí. Soud tudíž ve věci neshledal důvodným povšechné tvrzení žalobkyně, že žalovaná napadené rozhodnutí vystavěla toliko na citaci několika nařízení Evropského parlamentu a Rady, odkazu na protokol o kontrole, „*zkušenosti či nestrannosti*“ kontrolujících osob a prostém zopakování argumentace správního orgánu I. stupně.
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle soudu zjevné, na základě jakých skutečností (resp. zjištění) bylo konstatováno porušení dotčených právních předpisů a žalovanou bylo jasně vyloženo, proč zjištěné nedostatky byly dle jejího názoru takové povahy, že bylo možno konstatovat, že předmětný potravinářský prostor nebyl udržován v čistotě a v dobrém stavu ve smyslu nařízení č. 852/2004. Jednání žalobkyně bylo žalovanou, resp. i správním orgánem I. stupně, kvalifikováno jako porušení základních hygienických Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadavků na provozovny potravinářských podniků, přičemž správní orgány jednoznačně popsaly, jaké právní povinnosti a jakým způsobem žalobkyně porušila a uvedly, které skutkové podstaty přestupků svým jednáním naplnila. Žalovaná se současně odpovídajícím způsobem zabývala i odvolací argumentací, týkající se pochybností žalobkyně o nestrannosti správního orgánu I. stupně, a to jak s ohledem na počet kontrol provedených u žalobkyně, tak i vzhledem ke skutečnosti, že proti závěrům správního orgánu I. stupně z předešlé kontroly podala správní žalobu.

22. Jinými slovy, v řešené věci lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalované, která v napadeném rozhodnutí své závěry srozumitelně zdůvodnila. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalované ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jejími vlastními závěry, což však samo o sobě též svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí.
23. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti tudíž napadené rozhodnutí dle hodnocení soudu netrpí. K tomu je příležitým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Možno připomenout i závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že „*nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pocítovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení*“.

Dále se soud zabýval povšechným tvrzením žalobkyně, že z fotografií, které jsou přílohou protokolů o kontrole ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023, nejsou zřejmé žalovanou tvrzené nečistoty, či dokonce trus myší (hlodavců). K tomu soud s odkazem na obsah správního spisu, konkrétně protokolů o kontrole ze dne 27. 1. 2023, č. P015-50906/23, a ze dne 2. 3. 2023, č. P033-50906/23, ve spojení s pořízenou fotodokumentací, která byla soudu předložena též v digitálním formátu umožňujícím přiblížení jednotlivých vyobrazených skutečností, konstatuje, že informace jednoznačně zachycené prostřednictvím těchto fotografií najisto odpovídají relevantním zjištěním, které správní orgány ve věci učinily a srozumitelně popsaly a na nichž následně založily jejich vlastní hodnocení řešeného případu. Z nadepsaných protokolů o kontrole a pořízených fotografií je evidentní, že v době kontroly dne 27. 1. 2023 byla podlaha pod chladicí vitrínou vedle pokladny za regulátorem teploty a v jeho okolí silně znečištěná, povrch regulátoru teploty byl rovněž silně znečištěný, přičemž tak provozovna v těchto místech nebyla udržována v čistotě. Rovněž tak prostor v zadní části chladicí obslužné vitríny s nebalenými obloženými houskami byl pod spodní polici silně znečištěný, a zařízení přicházející do styku s potravinami tedy nebylo důkladně očištěno. Stejně tak bylo v době kontroly dne 2. 3. 2023 zaznamenáno, že se na podlaze v meziskladu provozovny nacházelo podél zdi větší množství exkrementů myší (hlodavců), a tedy že provozovna nebyla v těchto místech udržována v čistotě. Tyto skutečnosti tak byly dle názoru soudu zcela dostatečně a odpovídajícím způsobem zdokumentovány, resp. byly z předmětné fotodokumentace očividné, přičemž plně odpovídají i jejich popisu inspektory v protokolech o kontrole ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023. Ostatně, žalobkyně jako kontrolovaná osoba byla s výsledky této kontroly téhož dne seznámena, a to prostřednictvím na místě přítomné prodavačky, avšak proti obsahu daného protokolu, resp. učiněným zjištěním, z její strany nebyly vzneseny jakékoliv námitky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. V kontextu okolností takto zjevně podávajících se z jednotlivých fotografií ve spojení s jim odpovídajícím popisem obsaženým v protokolech o kontrole ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023 tudíž soud shledal naprosto nepřipadným a vzhledem k tomu, že se ve věci jedná o základní hygienické požadavky potravinářského provozu i nemístným, konstatování žalobkyně, že se konkrétně v souvislosti se zjištěním ze dne 2. 3. 2023 stran existence trusu hlodavců v dotčené prodejně mohlo jednat pouze např. o zrnka opadaného posypu z pečiva. Těmto prostým tvrzením žalobkyně totiž neodpovídá právě obsah každé jedné inspektory na místě dne 2. 3. 2023 pořízené fotografie, jakož i ve vztahu ke zbylým pochybením pořízené fotografie ze dne 27. 1. 2023, které jsou součástí spisové dokumentace, jak už tyto byly shora v konkrétnostech popsány. Veškeré zjištěné nečistoty tak, jak v úplnosti vyplývají z poukazované fotodokumentace co do jejich charakteru a rozsahu, zároveň nebylo možno jakkoliv spojovat s pojmem denní provozní nečistoty potravinářského provozu. Co se pak týče právě zjištění existence trusu hlodavců v daném potravinářském provozu dne 2. 3. 2023, soud k tomu uvádí, že byly-li tyto exkrementy na místě inspektory zdokumentovány způsobem, že je z pořízených fotografií i laikovi bez jakýchkoliv pochyb na první pohled zřejmé, že se opravdu jednalo o výkaly hlodavců, nebylo třeba tuto očividnou skutečnost jakkoliv dále ověřovat (např. prostřednictvím odběru těchto exkrementů a jejich dalším laboratorním zkoumáním). Nadto lze v daném kontextu poukázat na obsah protokolu o kontrole ze dne 12. 4. 2023, č. j. P046-50906/23, z jehož obsahu je ve vztahu ke kontrole splnění opatření uloženého žalobkyni dne 2. 3. 2023 mj. uvedeno, že dne 12. 4. 2023 byla podlaha v meziskladu uklizená (bez myších exkrementů a jiných stop škůdců), přičemž bylo též zjištěno, že byly v prostoru meziskladu na podlaze umístěny nástrahy na hlodavce.
25. Ve kontextu značně obecné žalobní argumentace o tom, že správními orgány nebylo prokázáno neudržování dotčené provozovny v hygienicky nezávadném stavu, tak zdejší soud konstatuje, že se v této části ztotožňuje s posouzením projednávaného případu správními orgány, tj. že v návaznosti na učiněná a jednoznačně zdokumentovaná zjištění došlo ze strany žalobkyně k porušení základních hygienických požadavků na potravinářský provoz ve smyslu předmětných ustanovení nařízení č. 852/2004. Výše popsané hygienické nedostatky provozu žalobkyně totiž dle soudu zjevně znamenaly, že daný potravinářský prostor nebyl ve dnech 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023 udržován v čistotě a dobrém stavu. V konkrétně posuzované věci zdejší soud současně zdůrazňuje, že dotčenou právní normu bylo nutno vykládat se zřetelem ke smyslu a účelu předmětné regulace, kterým je v zásadě zajištění hygieny potravin.
26. K tomu je třeba upozornit na kapitolu II čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004, podle kterého provozovatelé potravinářských podniků provádějících činnosti v jakékoli fázi výroby, zpracování a distribuce potravin, které následují po fázích, na něž se vztahuje odstavec 1, dodrží všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II a všechny zvláštní požadavky stanovené nařízením (ES) č. 853/2004. Právě porušení tohoto ustanovení bylo žalobkyni v souvislosti s nadepsanými hygienickými nedostatky správními orgány vytknuto. Dále je nutno uvést, že dle přílohy II kapitoly I odst. 1 téhož nařízení musí být potravinářské prostory udržovány v čistotě a v dobrém stavu a podle kapitoly V odst. 1 písm. a) věty první téže přílohy musí být všechny předměty, instalace a zařízení, se kterými přicházejí potraviny do styku důkladně očištěny, a je-li to nezbytné, dezinfikovány.
27. Dle názoru soudu tedy v posuzované věci správní orgány odpovídajícím způsobem doložily a logicky zdůvodnily, v čem byl zjištěný skutkový stav v rozporu s požadavky plynoucími z nařízení č. 852/2004 ohledně udržování potravinářských prostor v čistém a dobrém stavu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakož i stran nutnosti mít důkladně očištěny veškeré předměty, instalace a zařízení, se kterými přicházejí potraviny do styku. Soud přitom nemá pochyb o tom, že v případě existence nečistot a zvláště trusu hlodavců v potravinářském provozu žalobkyně tak, jak bylo zjištěno a objektivně zaznamenáno v rámci žalobkyní namítaných kontroly ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023, představovalo jednoznačné nedodržení všeobecných hygienických požadavků stanovených v příloze II kapitole I odst. 1 a kapitole V odst. 1 písm. a) větě první nařízení č. 852/2004. Shledané znečištění potravinářských prostor žalobkyně, jak se *prima facie* podává ze správního spisu, totiž skutečně mohlo negativním způsobem ovlivnit zajištění hygieny samotných potravin prodávaných v daném potravinářském provozu. Soud k tomu pro úplnost zdůrazňuje, že je nutno v této souvislosti upozornit i na fakt, že žalobkyně ve své provozovně nabízela k prodeji mj. nebalené a balené pečivo, cukrářské a lahůdkářské výrobky, a tudíž popsané nečistoty a exkrementy hlodavců nacházející se v prostorách předmětné provozovny (nadto i v bezprostřední blízkosti přepravek těchto produktů v meziskladu), naprosto logicky představovaly riziko kontaminace potravin. Ostatně, i toliko pohyb pracovníků provozovny v prostorách, kde se tyto nečistoty a výkaly nacházely, mohl vést ke kontaminaci zejména nebalených potravin s přímým vlivem na jejich zdravotní nezávadnost.

28. Učiněná zjištění ve věci tak dle soudu najisto vypovídala o tom, že dotčená potravinářská provozovna nebyla udržována v čistotě a dobrém stavu a že zařízení (tj. zadní část chladicí obslužné vitríny pod spodní policí), se kterým přichází potraviny do styku nebylo důkladně očištěno. Soud zároveň dodává, že není podstatné subjektivní přesvědčení žalobkyně o tom, že v řešeném případě nešlo o „natolik zásadní“ nečistoty (resp. mající vliv na závadnost prodávaných potravin), nýbrž výhradně to, že se o porušení právních předpisů – základních hygienických požadavků na potravinářský provoz – objektivně a bez jakýchkoliv pochyb jednalo. Zároveň není podstatným ani to, zda ke kontaminaci potravin skutečně došlo, neboť v posuzované věci šlo o přestupek ohrožovacího charakteru. Jeho skutková podstata tak byla naplněna již jen vznikem této rizikové situace, která byla dle názoru soudu zcela dostatečně prokázána, aniž by musela být kontaminace či jiný negativní dopad na prodávané potraviny prokazovány. Vliv učiněných zjištění na samotnou závadnost potravin byl tudíž ve věci zcela irrelevantní skutečností. K tomu je třeba upozornit na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 10 A 36/2018-40, v němž byl formou právní věty konstatován závěr, že „[p]ovinnost udržovat potravinářské prostory „v čistotě a dobrém stavu“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 852/2004 je v případě popraskané skleněné stěny skladovacích prostor porušena, neboť existuje reálné riziko, že s postupujícím časem nebude moci být udržována v takové čistotě jako stěna nepoškozená, čímž se zvyšuje pravděpodobnost ohrožení skladovaných potravin. Kontaminace či jiný negativní dopad na skladované potraviny nemusí být prokazována, protože se jedná o delikt ohrožovacího charakteru.“ Odkázat je možno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, ve kterém bylo uvedeno, že „[z] čl. 1 odst. 1 nařízení o hygieně, v němž jsou uvedeny některé obecné zásady vztahující se na provozovatele potravinářských podniků, vyplývá mimo jiné princip předcházení rizikům kontaminace potravin (srov. i další články a přílohy tohoto nařízení). V návaznosti na tento princip je pak v příloze II. kapitole I. bodě 1 nařízení o hygieně stanovena povinnost, dle níž [p]otravinářské prostory musí být udržovány v čistotě a v dobrém stavu. (...) Nejvyšší správní soud se v kontextu výše uvedeného ztotožňuje se správními orgány a krajským soudem, že proteklý strop a odlupující se omítka jsou v rozporu s tím, co lze považovat za dobrý stav potravinářských prostor. (...) smyslem povinnosti udržovat potravinářské prostory v čistotě a dobrém stavu, je minimalizovat riziko kontaminace potravin. Právě existence vzniku tohoto rizika přitom byla stěžovatelce v souvislosti se zjištěnými

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedostatky vytýkána. Stěžovatelka totiž nebyla sankcionována za to, že by odlupující se malba skutečně způsobila kontaminaci potravin, ale za to, že by taková situace mohla nastat právě v důsledku toho, že neudržovala potravinářské prostory v čistotě a dobrém stavu. Krajský soud rovněž srozumitelně vysvětlil, proč zjištěné nedostatky mohou představovat riziko kontaminace potravin, která je v rozporu s účelem nařízení o hygieně.“ Obdobně lze zmínit i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2023, č. j. 5 A 31/2021-201, z něhož plyne, že „dle přílohy II., kapitoly I. bod 1 nařízení (ES) č. 852/2004 je sankcionováno již samotné nedodržení všeobecných hygienických požadavků provozovatelem potravinářského podniku, tj. vytvoření takového stavu, kdy nejsou prostory provozovny udržovány v čistotě a v dobrém stavu.“ Rovněž tak soud ve vztahu k příloze II kapitole V odst. 1 písm. a) nařízení č. 852/2004 poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2021, č. j. 30 A 144/2019-65: „...všechny zmíněné povinnosti [pozn. soudu – plynoucí mj. právě z nadepsaného ustanovení] se vztahují k čistotě zařízení přicházejícího do styku s potravinami (...) v prostorách, kde se nacházejí potraviny. Předmětné povinnosti tak musí být dodržovány bez ohledu na to, zda v daném okamžiku dochází k běžnému provozu nebo k servisu některé z linek. Přítomnost servisního nářadí na provozovně a nepořádek s tím související by bylo možné tolerovat pouze tehdy, pokud by žádná plnicí linka v provozu nebyla. Vzhledem k tomu, že však v provozovně probíhalo lahvování, nebylo možné zjištěné nedostatky ospravedlnit.“

29. Zdejší soud poté neshledal důvodnou ani obecnou argumentaci žalobkyně, že inspektoři pořizovali předmětné fotografie na těžko dostupných místech dané provozovny, což dle jejího názoru svědčí o tom, že se „všechno snažili najít znečištěná místa“. V tomto ohledu soud předně upozorňuje na fakt, že podle přílohy II kapitoly I odst. 1 nařízení č. 852/2004 musí být potravinářské prostory udržovány v čistotě a v dobrém stavu jako celek, nikoliv tedy pouze v částech žalobkyní subjektivně vnímaných jako „lehce“ či „snáze“ dostupných pro úklid. Stejně tak dle přílohy II kapitoly V odst. 1 písm. a) věty první téhož nařízení musí být všechna zařízení, se kterými přicházejí potraviny do styku důkladně očištěny, a je-li to nezbytné, dezinfikovány. Dále soud uvádí, že vzhledem k místům, kde byly fotodokumentací ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023 zachyceny nečistoty ve spojení se skutečností, že při kontrolách splnění uložených opatření ve dnech dne 2. 3. 2023 a 12. 4. 2023 už měla žalobkyně prostory provozovny a poukazované zařízení v čistotě a dobrém stavu, když splnila uložená opatření k nápravě ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023, tak sama žalobkyně prokázala, že hygienické požadavky v její provozovně lze mít v úplnosti splněny, a to i na jí zmiňovaných „obtížně“ udržovatelných místech provozu. V projednávaném případě je však nanejvýš nutno zdůraznit fakt, že zjištěná a zdokumentovaná pochybení žalobkyně, jak už byla dříve popsána, představovala porušení základních hygienických požadavků na potravinářskou provozovnu, které s sebou reálně neslo možnost (zásadního) negativního ovlivnění hygieny prodáváných potravin, resp. zajištění jejich zdravotní nezávadnosti. Z protokolů o kontrole ze dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023 včetně fotodokumentace nadto ani neplyne jakákoliv indicie, že by předmětné kontroly proběhly v rozporu se zákonem či jinak nestandardním způsobem. Ostatně po celou dobu těchto kontrol byla na místě přítomna zaměstnankyně žalobkyně (konkrétně dne 27. 1. 2023 jedna prodavačka, dne 2. 3. 2023 dvě prodavačky), které bylo úvodem předloženo pověření inspektorů ke kontrole, dále byla seznámena s předmětem kontroly a následně i s jejím výsledkem (učiněnými zjištěními). Jejím prostřednictvím též byly dne 27. 1. 2023 a 2. 3. 2023 žalobkyni doručeny protokoly o dotčených kontrolách včetně příloh. Žalobkyně tak byla mj. poučena o možnosti namítnout obsah daných protokolů (učiněná zjištění) či jiné skutečnosti v kontextu vykonaných kontrol, což však neučinila. Na základě shora popsaného tedy soud v namítané části neshledal nezákonnost učiněných a pro věc rozhodných zjištění, která by plynula z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toho, že by inspektoři nepostupovali v mezích zákona či se vůči žalobkyni dopustili neoprávněného jednání.

30. Mimoběžným pak soud v řešeném případě vyhodnotil prosté tvrzení žalobkyně o tom, že má s ohledem na počet kontrol provedených u ní správním orgánem I. stupně důvodné pochybnosti o nestrannosti tohoto kontrolního orgánu. V návaznosti na už výše uvedené totiž soudu není vůbec zřejmé, jak se toliko samotný počet kontrol provedených správním orgánem I. stupně u žalobkyně – resp. v dotčené provozovně (viz přehledy správním orgánem I. stupně kontrolovaných subjektů od 1. 1. 2022 do 2. 3. 2023 a od 1. 7. 2023 do 2. 8. 2023 v Mostě, které jsou součástí spisové dokumentace, přičemž z nich plyne celkem 6 kontrol provedených v předmětné provozovně žalobkyně, což nebyl nijak excesivní počet, ve světle množství kontrol za nadepsaná období provedených u jiných subjektů – nejvíce bylo 12 kontrol) vztahuje k předmětu daného řízení – resp. ke zcela konkrétním skutečnostem (zjištěním) rozhodným pro nyní posuzovanou věc, jak už ostatně bylo obsáhle vyloženo. Navíc k tomu soud pro úplnost poukazuje na fakt, že jen v kontextu nyní projednávané věci byly u žalobkyně provedeny 2 kontroly z nadepsaného celkového počtu 6 kontrol, když vzhledem ke zjištěným nedostatkům v rámci kontroly provedené dne 27. 1. 2023 zcela logicky následovala také kontrola mj. plnění uložených opatření dne 2. 3. 2023, jakož i následně dne 12. 4. 2023. Z toho však bez dalšího nelze jakkoliv dovozovat, že se jednalo o projev zneužití moci správním orgánem I. stupně, o skutečnost zakládající podjatost správního orgánu I. stupně či svědčící o jeho nikoliv nestranném postupu ve věci. Správní orgán I. stupně naopak v přímé vazbě na výše konstatovaná porušení základních hygienických požadavků v předmětném potravinářském provozu prostřednictvím opakovaných kontrol nepochybně naplňoval smysl a účel těchto kontrol, kterým je ochrana veřejného zájmu na řádném plnění všech povinností ze strany provozovatele obchodu s potravinovým zbožím – zvláště pak na zajištění hygieny samotných potravin ve vztahu k jejich zdravotní nezávadnosti.
31. Rovněž tak soud shledal zcela irelevantním a nemajícím oporu v dotčené právní úpravě odkaz žalobkyně na to, že proti závěrům správních orgánů z předešlé kontroly podala správní žalobu, která je projednávána u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 13/2023, a tudíž byly v nyní posuzované věci správní orgány podjaté, a neměly tedy vydávat namítaná rozhodnutí. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž toliko z rozhodnutí v neprospěch účastníka řízení nemůže být automaticky vyvozována podjatost správního orgánu (srov. obdobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. Nao 14/2007-26, ze dne 5. 12. 2013, č. j. Nao 75/2013-63, či ze dne 2. 9. 2004, č. j. Nao 13/2004-54, publ. pod č. 433/2005 Sb. NSS, dle kterých rozhodovací činnost, resp. právní názory na určitou otázku, nemohou samy o sobě zakládat důvod podjatosti). Důvodem pro konstatování podjatosti může být pouze zájem na výsledku řízení s ohledem na poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, či účast na řízení v téže věci v jiném stupni. Poměr k věci tak může vyplývat především z přímého právního zájmu úřední osoby na projednávané věci, zejména v případech, kdy by mohla být rozhodnutím správního orgánu přímo dotčena na svých právech. Poměr k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen např. příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít též o vztah ekonomické závislosti apod. Shora uvedený povšechně namítaný důvod podjatosti správních orgánů ve věci však žalobkyně zjevně spojuje pouze s jejich zákonným oprávněním k předmětné kontrolní činnosti a na ni případně navazujícím postupem a vedením správního řízení. Vlastní realizace zákonných oprávnění správních orgánů a jejich rozhodovací činnost, resp. hodnocení určitých otázek, nicméně sama o sobě nemůže zakládat důvod vedoucí k jejich podjatosti. Zdejší soud proto i v této části uzavírá, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že toliko předchozí správní rozhodnutí v neprospěch žalobkyně (ač napadené žalobou) bez dalšího nezakládá důvod podjatosti, a tedy ani pochybnost o nepodjatosti, správních orgánů. Nadto lze k danému tvrzení žalobkyně pro úplnost uvést, že zdejší soud jí podanou žalobu vedenou u něj pod sp. zn. 15 A 13/2023 již dne 30. 4. 2024 zamítl pro nedůvodnost.

32. Na základě dříve popsaného tak soud neshledal důvodným žalobkyní zcela obecně zmíněnou pochybnost o nestrannosti kontrolujících inspektorů, když toto prosté tvrzení nemá žádnou oporu v obsahu spisové dokumentace (resp. protokolech o kontrolách) a nadto ani sama žalobkyně neuvedla a nedoložila jakoukoliv (konkrétní) okolnost, která by pro toto blíže nespecifikované tvrzení o možné podjatosti inspektorů ve věci svědčila. Soud zároveň dodává, že není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobkyni či dohledávat důkazní prostředky svědčící v její prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobkyně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
33. Zcela bez významu pro nyní projednávanou věc je poté i tvrzení žalobkyně, že v ostatních provozovnách rychlého občerstvení nejsou dodržovány hygienické požadavky, neboť se tento odkaz žalobkyně naprosto míjí s předmětem daného případu.
34. Soudu není zcela zřejmé ani směřování argumentace žalobkyně týkající se jejího vlastního postoje (postupu) ve věci, resp. její polemika o možných důsledcích případně (hypoteticky) učiněných úkonů (důkazních návrhů a ústního jednání) na vedené správní řízení. V tomto ohledu totiž žalobkyně v žalobě toliko fabulovala o významu (relevanci) určitých jí ve věci neprovedených (popř. opomenutých) úkonů ve vztahu k výsledku (hodnocení správních orgánů) věci samotné. Předmětem nyní řešeného případu je však konkrétní postup správních orgánů, resp. určité skutečnosti, které v posuzovaném správním řízení reálně nastaly, jakož i samotná rozhodnutí správních orgánů, nikoliv tedy veškeré myslitelné varianty průběhu daného správního řízení, které nicméně ve skutečnosti nenastaly.
35. V návaznosti na výše uvedené soud zároveň znovu zdůrazňuje, že namítaná kontrolní zjištění byla ve věci jednak jednoznačně popsána v jednotlivých protokolech o kontrolách a jednak tato byla zcela objektivně zaznamenána v rámci pořízené fotodokumentace. Po celou dobu prováděných kontrol přitom byly na místě přítomny i zaměstnankyně žalobkyně (prodavačky), které byly následně s výsledky daných kontrol seznámeny a jejich prostřednictvím též byly kontrolní výstupy žalobkyni doručeny. Z kontrolních protokolů zároveň není nijak seznatelné, že by přítomné prodavačky kontrolní postup či samotná zjištění inspektorů jakkoliv rozporovaly či namítaly a proti vlastnímu obsahu předmětných protokolů nebyly podány námitky dle § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), ani samotnou žalobkyní. Na základě shledaných a odpovídajícím způsobem doložených kontrolních zjištění pak správní orgány s odkazem na judikaturu správních soudů uzavřely, že žalobkyně ve věci neprokázala, že jsou obsahy namítaných protokolů o kontrolách nepravdivé. Pro hodnocení správních orgánů o tom, že se žalobkyně tvrzených pochybení dopustila, tak dle soudu existuje zcela přesvědčivý důkaz. Co se dále týče obecné otázky pravdivosti protokolů o kontrolách, k tomu zdejší soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Ads 103/2012-41, ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 196/2018-30, nebo ze dne 21. 4. 2021, č. j. 6 As 227/2020-53) vyslovil závěr, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, splňuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

li všechny náležitosti kladené na něj právními předpisy. To samozřejmě neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy zpochybněn. V projednávaném případě však žalobkyně nevystavěla svou obhajobu na přesvědčivé argumentaci a nenabídla správním orgánům (ani soudu) věrohodnou skutkovou verzi reality, která by vyvrátila pravdivost dotčených protokolů, jejichž obsah – konkrétní konstatovaná zjištění – byl navíc plně podepřen pořízenou fotodokumentací. Zdejší soud proto nepřisvědčil povšechné argumentaci žalobkyně, že se správní orgány dopustily pochybení při zjišťování skutkového stavu věci. Naopak má za to, že protokoly o kontrolách včetně pořízené fotodokumentace byly relevantními podklady pro dané správní řízení, které byly pořízeny v souladu se zákonem a ve zcela dostatečném rozsahu zachycovaly skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci. V této souvislosti soud také doplňuje, že nebyla-li při následných kontrolách splnění uložených opatření už pořizována fotodokumentace zachycující bezzávadný stav, nepovažuje soud takový postup za vadný, neboť dokumentovat stav souladný se zákonem ze strany správních orgánů by v projednávaném případě nedávalo jakéhokoliv smyslu, když správní orgány toliko konstatovaly splnění určitých dříve uložených opatření k nápravě.

36. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tedy soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
37. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. května 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.